

Sygn. akt II AKa 229/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrła (spr.)

Sędziowie: SA – Grzegorz Salamon

SO (del.) – Anna Kalbarczyk

Protokolant: sekr. sąd. – Olaf Artymiuk

przy udziale Prokuratora Małgorzaty Adamajtys

oraz oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego (...) Sp. z o.o. w W.

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2019 r.

sprawy:

J. C.

urodz. (...) w W.,

syna K. i P. z d. A.,

oskarżonego z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego, prokuratora

oraz pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 22 marca 2018 r., sygn. akt V K 138/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. C.;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 10.180 (dziesięć tysięcy sto osiemdziesiąt) zł tytułem opłaty oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze w części na niego przypadającej;

III. zasądza od oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego (...) Sp. z o.o. w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 240 zł tytułem opłaty oraz obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze w części na niego przypadającej;

IV. w pozostałej części wydatki za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa .

UZASADNIENIE

J. C. został oskarżony o to, że:

-w dniu 3 września 2014 roku w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem (...) Sp. z o.o., po uprzednim wprowadzeniu w błąd co zamiaru uregulowania wystawionych przez (...) Sp. z o.o. czterech faktur z dnia 03 września 2014 r. o numerach 01/09/2014, 02/09/2014, 03/09/2014, 04/09/2014 w łącznej kwocie 222.126, 71 zł., tytułem zapłaty za zakup leków i suplementów leków, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o.

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie wyrokiem w dniu 22 marca 2018 r. sygn. akt V K 138/16 „subs”:

I.oskarżonego J. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. skazał go, zaś na mocy art. 294 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II.na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo oskarżonemu zawiesił na okres 3 (trzech) lat próby;

III.na mocy art. 33 § 2 i 3 k.k. wymierzył oskarżonemu J. C. 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 250 (dwustu pięćdziesięciu) złotych;

IV.zasądził od oskarżonego J. C. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. kwotę 1920 (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków, w tym kwotę 1620 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V.zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 10.180 (dziesięć tysięcy sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz pozostałe koszty sądowe.

Apelacje od wyroku złożyli: obrońca oskarżonego, pełnomocnik oskarżyciela substydiarnego oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1.obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj.:

a.art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ustaleń faktycznych niniejszej sprawy w sposób dowolny bez odowołania się do konkretnej podstawy dowodowej oraz dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego niezgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz zasad doświadczenia życiowego;

art. 4 oraz art. 5 k.p.k. polegającą na braku uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz nierozstrzygnięciu nieusuniętych w toku niniejszego postępowania poważnych wątpliwości dotyczących osoby, która zainicjowała zawarcia transakcji zakupu leków znajdujących się w aptekach, przyczyn oraz momentu powstania trudności finansowych w spółkach należących do oskarżonego;

2.błędu w ustaleniach stanu faktycznego przyjętego za podstawę orzeczenia, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, tj. przyjęcie przez Sąd, że:

a. spółka (...) Sp. z o.o. znajdowała się w trudnej sytuacji majątkowej, podczas gdy żaden ze zgromadzonych w sprawie materiałów dowodowych, w tym opinia biegłego nie potwierdza powyższego stwierdzenia,

b.oskarżony kreował się na dobrego kontrahenta i w ten sposób zainicjował dokonanie transakcji zakupu leków, podczas gdy okoliczność taka nie wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

c.oskarżony popełnił czyn zarzucony mu aktem oskarżenia, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przeprowadzona zgodnie z dyspozycją art. 7 k.p.k. tj. okolicznościami

przemawiającymi na korzyść oraz niekorzyść oskarżonego prowadzi do wniosku, iż oskarżony nie obejmował swoim zamiarem doprowadzenia pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

W konkluzji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów.

Pełnomocnik oskarżyciela subsydiarnego zaskarżył wyrok w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środkach kompensacyjnych.

Wyrokowi zarzucił:

- obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 46 § 1 k.k. poprzez jego bezzasadne niezastosowanie pomimo złożenia przez pełnomocnika oskarżyciela subsydiarnego wniosku o orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia szkody,

- obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a to art. 415 § 1 k.p.k. poprzez jego nieuprawnione zastosowanie będące skutkiem przyjęcia przez Sąd I instancji, iż o roszczeniu oskarżyciela subsydiarnego prawomocnie orzeczono w postępowaniu cywilnym, podczas gdy w nakazie zapłaty z dnia 23 stycznia 2015 r. stroną obowiązaną do zapłaty była (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., a tym samym brak jest tożsamości podmiotowej obu roszczeń, co w konsekwencji doprowadziło do braku orzeczenia obowiązku naprawienia szkody.

W konkluzji wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec oskarżonego obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody poprzez zapłatę na rzecz oskarżyciela subsydiarnego kwoty 222.126,71 zł,

- zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela subsydiarnego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje według norm przepisanych.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego zarzucając:

1. mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. poprzez zaniechanie dążenia do wyjaśnienia istotnych dla meritum sprawy okoliczności faktycznych, a w szczególności czynieniu ustaleń faktycznych w sposób dowolny bez odwołania się do jakiegokolwiek podstawy dowodowej, niezgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonych dowodów, akcentującej przy tym - wbrew zasadzie obiektywizmu - tylko i wyłącznie okoliczności niekorzystne dla oskarżonego J. C. i to bez należytego uzasadnienia takiego stanu rzeczy;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść polegający na niewłaściwym uznaniu, iż J. C. popełnił czyn zarzucany mu subsydiarnym aktem oskarżenia, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, przeprowadzona zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. i 424 k.p.k. stanowiąca wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających, zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego prowadzi do wniosku, iż J. C. nie popełnił czynu zarzucanego mu w subsydiarnym akcie oskarżenia.

W konkluzji wniósł o uniewinnienie J. C. od czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacje wniesione tak na korzyść – przez obrońcę oskarżonego oraz prokuratora, jak i na niekorzyść – przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego subsydiarnego są niezasadne.

W pierwszym rzędzie odnosząc się do apelacji wniesionych na korzyść, jako dalej idących, bo kwestionujących całość rozstrzygnięcia stwierdzić należy co następuje:

Przed przystąpieniem do oceny zasadności, w większości tożsamy lub zbliżony zarzutów, podniesionych w obu apelacjach, zastrzec należy, iż zarzuty analogiczne bądź pozostające ze sobą w ścisłym związku zostaną przeanalizowane łącznie w celu uniknięcia powielania tej samej argumentacji – a w niniejszej sprawie są one wyjątkowo zbieżne.

Równocześnie już na wstępie wskazać należy, że konstrukcja wniesionych zarówno przez obrońcę oskarżonego, jak i prokuratora budzi poważne zastrzeżenia.

Godzi się przypomnieć, że opierając zarzuty o treść art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. skarżący winni na tyle precyzyjnie skonstruować zarzut aby po pierwsze – w sposób konkretny zostało spretyzowane zarzucone uchybienie, po drugie zaś – jaki powyższe miało wpływ na treść wyroku.

Jest niedopuszczalne, by profesjonalny podmiot ograniczył się przy konstruowaniu zarzutu do ogólnego wskazania, że obraza art. 7 k.p.k. polegała na „przekroczeniu zasad swobodnej oceny dowodów i dokonaniu ustaleń faktycznych niniejszej sprawy w sposób dowolny bez odwołania się do konkretnej podstawy dowodowej oraz dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego niezgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz zasad doświadczenia życiowego”, czy też „poprzez zaniechanie dążenia do wyjaśnienia istotnych dla meritum sprawy okoliczności faktycznych, a w szczególności czynieniu ustaleń faktycznych w sposób dowolny bez odwołania się do jakiegokolwiek podstawy dowodowej, niezgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania ocenie zgromadzonych dowodów, akcentującej przy tym – wbrew zasadzie obiektywizmu – tylko i wyłącznie okoliczności niekorzystne dla oskarżonego J. C. i to bez należytego uzasadnienia takiego stanu rzeczy”.

Zasada swobodnej oceny dowodów oznacza, że Sąd powinien każdy dowód ocenić w taki sposób, aby nie popełnić błędu natury faktycznej, logicznej i aby ta ocena była zgodna z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego. Redagując zarzut obraza art. 7 k.p.k. należy zatem wskazać w treści tego zarzutu, jaki konkretnie dowód (czy dowody) został oceniony przez Sąd dowolnie oraz (co istotne) na czym ta dowolność się przejawiała i wreszcie wykazywać, że gdyby Sąd nie dopuścił się wykazanego uchybienia i respektował zasady wynikające z art. 7 k.p.k. to kwestionowane rozstrzygnięcie byłoby w istotny sposób odmienne od tego, które w sprawie zapadło.

Zauważyć również należy, że art. 4 k.p.k. formułuje ogólną zasadę procesową, której realizację stanowią dopiero konkretne normy procesowe regulujące kształt poszczególnych instytucji, uprawnień stron i obowiązków organów. Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że w wypadku zasad ogólnych formułując zarzut odwoławczy trzeba wskazać konkretny przepis procesowy, który został naruszony przy ich realizacji (tak przykładowo: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2018 r.,

V KK 62/18).

Z kolei przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, jakie może powziąć sąd orzekający, a nie strona, i dopiero gdyby Sąd je powziął, a nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego, zasadny byłby zarzut naruszenia tego przepisu. Dla respektowania wyrażonej w art. 5§2 k.p.k. reguły in dubio pro reo nie jest wystarczające, podyktowane treścią sprzecznych dowodów występowanie konkurencyjnych wersji zdarzenia. Nakaz rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego aktywizuje się dopiero w ostateczności i w żadnym razie nie sprowadza się do obowiązku rekonstruowania faktów w oparciu o najkorzystniejsze dla oskarżonego warianty.

Taka konstrukcja zarzutów apelacyjnych jak zaprezentowana przez skarżącego obrońcę oskarżonego oraz prokuratora nie może odnieść spodziewanego skutku, bowiem nie respektowane są wymogi art. 438 pkt 2 k.p.k. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego skarżący nie wykazali, aby Sąd naruszył normę art. 7 k.p.k. i skonstruowane w skargach

odwoławczych zarzuty odnoszą się tylko do rzekomego naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, stanowiąc w istocie polemikę oceną materiału dowodowego jakiej dokonał Sąd I instancji.

Za oczywiście bezpodstawny musi zostać uznany zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. postawiony przez obrońcę oskarżonego w sytuacji, gdy Sąd orzekający nie powziął takich wątpliwości, których nie zdołałby usunąć w drodze swobodnej oceny prawidłowo zebranych i przeprowadzonych dowodów oraz logicznego wnioskowania, wywiedzionego z całokształtu okoliczności sprawy. Skarżący obrońca wiąże go z brakiem uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego oraz nierozstrzygnięciu nieusuniętych w toku niniejszego postępowania poważnych wątpliwości dotyczących osoby, która zainicjowała zawarcie transakcji zakupu leków znajdujących się w aptekach, przyczyn oraz momentu powstania trudności finansowych w spółkach należących do oskarżonego. Z kolei prokurator choć wprost zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie postawił to w uzasadnieniu apelacji podniósł, że „oparcie się przez Sąd na twierdzeniach, świadków/ pokrzywdzonych, że oskarżony celowo dał się poznać jako wiarygodny kontrahent aby oszukać później pokrzywdzonych i to co należy podkreślić na kwotę niższą niż zakup części przedsiębiorstwa jest naruszeniem dyspozycji art. 7 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k.” Analiza tak postawionego zarzutu przez obrońcę oskarżonego, jak i treści wynikających z uzasadnienia skargi odwoławczej prokuratora wprost prowadzi do subsumpcji, że skarżący wbrew regułom wynikających z przepisów Kodeksu postępowania karnego oraz utrwalonego orzecznictwa jednocześnie stawiają zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 5§2 k.p.k. co jest błędne, bowiem powyższe przepisy mają charakter wykluczający. Mając powyższe na względzie brak jest podstaw do szerszej analizy naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., skoro głównym stawianym zarzutem w apelacji, jak wynika z jej treści, jest obraza art. 7 k.p.k., a Sąd I instancji nie dostrzegł w zakresie tych ustaleń nie dających się usunąć wątpliwości.

Odnosząc się do postawionego w apelacjach zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych na wstępie stwierdzić należy, że z treści art. 438 pkt 3 k.p.k. wynika, podobnie jak w przypadku pkt 2 tego przepisu, że również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych jest dwuczłonowy – czyli skarżący także w tym wypadku winien wykazać, że błędnie dokonane ustalenia faktyczne miały wpływ na treść wyroku. W tej formule mieści się wiele okoliczności, których efektem jest twierdzenie, iż doszło do ustalenia faktów składających się na stronę przedmiotową i podmiotową w sposób wadliwy.

Analizując treść wniesionych w sprawie apelacji na korzyść oskarżonego uprawnione jest stwierdzenie, że zarzuty oparte o art. 438 pkt 3 k.p.k. generalnie zmierzały do podważenia tej części ustaleń faktycznych Sądu I instancji, które odnoszą się do kwestii zamiaru oskarżonego. Kwestionują one bowiem dokonaną przez Sąd I instancji ocenę dowodów, która w konsekwencji doprowadziła do wysnuciu wniosku o zawinięciu oskarżonego. Wielokrotnie orzecznictwo sądowe podkreśla, iż ustalenia co do zamiaru sprawcy powinny wynikać z analizy całokształtu zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych okoliczności (tak przykładowo: wyrok sądu najwyższego z dnia 6 stycznia 2004 r.. IV KK 276/02, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2009 r. III KK 456/07).

Jest w realiach niniejszej sprawy faktem, że oskarżony składając wyjaśnienia konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, niemniej do wyjaśnień oskarżonego należy podchodzić z ostrożnością. Pamiętać bowiem należy o roli w jakiej występuje w postępowaniu karnym. W takiej sytuacji oczywistym i zrozumiałym jest, iż niejednokrotnie osoba znajdująca się w stanie oskarżenia minimalizuje swoje działanie i rolę w popełnieniu czynu realizując w ten sposób obraną linię obrony.

Jeśli się spojrzy na tak ujęte zagadnienie, ustalenia co do zamiaru sprawcy nie mogą zatem ograniczać się do bezkrytycznego przyjęcia za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego, ale powinny one wynikać z analizy całokształtu zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych okoliczności (tak przykładowo: wyrok sądu najwyższego z dnia 6 stycznia 2004 r.. IV KK 276/02, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2009 r. III KK 456/07).

Analiza pisemnych wywodów Sądu a quo prowadzi i musi prowadzić do stwierdzenia, że tenże Sąd w sposób jasny, czytelny przeprowadził tok rozumowania, któremu trudno zarzucić błędy logiczne.

Prawidłowo – bo w oparciu o całokształt materiału dowodowego ustalił, że oskarżony w sposób świadomy wprowadził pokrzywdzoną spółkę w błąd co do zamiaru uregulowania wystawionych czterech faktur – wiedział bowiem jaka jest kondycja finansowa reprezentowanej przez niego spółki (...) Sp. z o.o., w szczególności że nie ma ona płynności

finansowej. Godzi się przypomnieć, że z opinii biegłej ds. ekonomiki wynika, że na dzień 31.12.2013 r. jej obciążenia przekraczały wartość jej majątku i już wówczas winna być postawiona w stan upadłości. Na marginesie wskazać należy, że wbrew argumentacji zaprezentowanej przez obrońcę oskarżonego prawidłowo wskazał również Sąd Okręgowy, że także co do spółki (...) Sp. z o.o. oskarżony miał świadomość jej trudnej sytuacji finansowej – bo wynika to wprost z jego wyjaśnień złożonych na rozprawie.

Podnoszone przez skarżących obrońcę oskarżonego (również prokuratora) argumenty, że nabyte przez spółkę (...) Sp. z o.o. apteki musiały być opróżnione z leków, ich nabywcą nie mogła być inna apteka a wyłącznie hurtownia farmaceutyczna co prowadzi do wniosku, że jedynie mogła powyższa transakcja z przyczyn obiektywnych odbyć się mogła poprzez sprzedaż leków do spółki (...) Sp. z o.o. – jest o tyle nietrafny, że wszak na rynku gospodarczym nie tylko funkcjonuje wiele podmiotów zajmujących się hurtową sprzedażą produktów farmaceutycznych, ale – co wymaga podkreślenia – także w odniesieniu do spółki (...) Sp. z o.o. jej przedmiotem działalności była m.in. sprzedaż wyrobów farmaceutycznych, co wprost wynika z zapisów KRS.

Niewątpliwie sytuacja, w której spółka (...) sp. z o.o. okazała się wypłacalnym i terminowym kontrahentem rzutowała na odbiór J. C. przez przedstawicieli (...) Sp. z o.o. podczas kolejnych transakcji, już zawieranych przez niego w ramach działalności hurtowni (...) Sp. z o.o. W każdej z tych transakcji wszak J. C. aktywnie uczestniczył – podczas zakupu aptek reprezentował spółkę (...) Sp. z o.o., podczas zaś zakupu artykułów medycznych będących na stanie tychże nabytych 4 aptek występował jako prezes innego podmiotu gospodarczego - Spółki (...) Sp. z o.o. Powyższe wynika wprost z zeznań świadków G. S., który podał, że gdy padła propozycja sprzedaży leków do hurtowni (...) Sp. z o.o. J. C. i D. C. „zbudowali bardzo poprawny wizerunek wypłacalności”. O podobnym odbiorze osoby oskarżonego świadczą treści wynikające z zeznań R. M. i M. M..

Jest w sprawie bezsporne – bo wynikające z treści wszystkich dowodów i nie kwestionowane przez strony – że oskarżony o sytuacji finansowej spółek przez siebie reprezentowanych nie informował pokrzywdzonego. Stąd właśnie uprawniony jest wniosek, że skoro w dniu 3 września 2014 r. oskarżony jako reprezentant spółki (...) Sp. z o.o. zaciągnął zobowiązanie na kwotę 222126, 71 zł to wprowadził w błąd kontrahenta co do możliwości i zamiaru zapłaty. Skutkiem działań oskarżonego było niekorzystne rozporządzenie mieniem na szkodę A., bowiem oskarżony z zaciągniętego zobowiązania nie wywiązał się. Jest także oczywiste, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i korzyść tą osiągnął.

Analiza pozostałych zarzutów sformułowanych przez apelującego obrońcę, prowadzi do wniosku, że kwestionowane ustalenia faktyczne dotyczą okoliczności drugorzędnych, a zatem nie wykazał on by miały one wpływ na treść wyroku. I tak odnosząc się do zarzutów tejże apelacji:

Kondycja (...) sp. z o.o. nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro czyn przypisany w skarżonym wyroku dotyczy działań oskarżonego podjętych przez niego jako Prezes Zarządu Spółki (...) Sp. z o.o. – każdy z wymienionych podmiotów wszak posiadał osobowość prawną. Wywód obrońcy oskarżonego co do niniejszych kwestii – z jednej strony dostrzegający odrębność tych dwóch podmiotów gospodarczych, a z drugiej strony argumentujący, że dla oceny sytuacji majątkowej spółki posiadającej osobowość prawną winno uwzględnić się sytuację majątkową jej udziałowca jest całkowicie chybiony. Nie ma zatem znaczenia także argument, że tenże udziałowiec „w owym czasie niewątpliwie dysponował znaczną ilością gotówki, którą mógł dokapitalizować spółki, które uczestniczyły w przedmiotowych transakcjach”. Abstrahując od kwestii czysto prawnych związanych z podmiotowością spółek z o.o. – podkreślenia wymaga, że w realiach niniejszej sprawy oskarżony takich działań nie podjął.

Zdziwienie także budzi wywód obrońcy zaprezentowany w uzasadnieniu apelacji co do sporządzonej w niniejszej sprawie opinii biegłego z zakresu ekonomiki, organizacji i zarządzania – skoro obrońca oskarżonego nie sformułował w petitum apelacji zarzutów skierowanych bezpośrednio co do tego dowodu. Niemniej stwierdzić należy, że w realiach niniejszej sprawy zbędne jest dokonywanie całościowej analizy „wszystkich spółek oskarżonego pod kątem realizacji płatności innym kontrahentem”, czy ustalenia w zakresie „od kiedy pojawiły się problemy z płatnościami obu podmiotów należących do oskarżonego”. Przypomnienia ponownego wymaga, że wydana w sprawie opinia biegłej

co do spółki (...) Sp. z o.o. jednoznacznie wskazuje, że sytuacja finansowa wymienionego podmiotu gospodarczego nie pozwalała na spłatę zobowiązania z dnia 3 września 2014 r. – jak oceniła biegła już z bilansu za 2013 r. wynikało, że spółka spełniała ustawowe przesłanki do złożenia wniosku o upadłość.

Dla prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie nie ma też znaczenia okoliczność czy to oskarżony osobiście, czy przedstawiciele (...) Sp. z o.o. wyszli z inicjatywą odkupienia leków z aptek należących do spółki (...) Sp. z o.o. Bezspornym w sprawie jest, że w toku rozmów związanych z zakupem aptek – strony ostatecznie ustaliły, iż do tej transakcji nie wchodzi nabycie stanu magazynowego i zostanie on nabyty przez spółkę (...) Sp. z o.o. Jak prawidłowo – bo zgodnie z treścią przeprowadzonych w sprawie dowodów – ustalił Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu spisu z natury, uzgodnieniu ich treści z przedstawicielami obu stron treści stanu magazynowego – o czym świadczą podpisy na spisach, leki i suplementy zostały zapakowane i przekazane hurtowni (...) Sp. z o.o., a następnie zostały na jej rzecz wystawione faktury z określonym terminem płatności za zakupione leki. Oskarżony nie kwestionował tychże faktur – niemniej nie zapłacił żadnej kwoty za otrzymane medykamenty leki i suplementy leków, choć były. I to mimo zapewnień, że faktury zostaną przez niego uregulowane. W późniejszym zaś okresie unikał kontaktów z przedstawicielami (...) Sp. z o.o.

Reasumując: Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie wykazała jakoby zaskarżone orzeczenie naruszało, którykolwiek ze wskazanych przez skarżących obrońcę oskarżonego i prokuratora przepisów postępowania karnego, a także by było obarczone błędem, co do faktów, w szczególności takich, które miałyby wpływ na jego treść. Skarżący, podważając ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę skazania jako dokonane z naruszeniem przepisów prawa procesowego, zasadniczym argumentem swych wywodów uczynili przekonanie, że ustalenia o winie oskarżonego dokonano na podstawie wadliwie ocenionego materiału dowodowego, bez uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego. Tymczasem Sąd I instancji dokonał wszechstronnej i dogłębnej analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz racjonalnie i przekonująco uargumentował swoje stanowisko co do winy J. C.. Świadczą o tym pisemne motywy wyroku. Zaprezentowana w nich logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym ocena dowodów (art. 7 k.p.k.), rozważenie wszystkich ujawnionych okoliczności przemawiających tak na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.) – nie pozostawia wątpliwości, co do słuszności tego stanowiska.

Żaden z zarzutów podniesionych w apelacjach obrońcy oskarżonego oraz prokuratora nie okazał się trafny i nie dawał podstaw do wydania w postępowaniu odwoławczym orzeczenia reformatoryjnego w postaci postulowanego uniewinnienia oskarżonego. Sam fakt, że tak dokonana ocena nie satysfakcjonuje autorów skarg odwoławczych - nie oznacza, że jest ona wadliwa, zwłaszcza, że skarżący nie przedstawili przekonujących i merytorycznych argumentów ją podważających.

Oskarżony swoim działaniem wypełnił znamiona czynu z art. 286§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. i wyrażona w skarżonym wyroku ocena prawna jest prawidłowa. Podzielając również w tym zakresie pogląd Sądu I instancji zbędne jest powielanie zaprezentowanego wyводу.

Mając na względzie powyższe okoliczności Sąd Apelacyjny zaaprobował także wysokość wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności za czyn mu przypisany w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat oraz orzeczonej grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych, z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 250 (dwieście pięćdziesiąt) złotych. Orzekając o tej karze Sąd I instancji miał na uwadze całokształt okoliczności, które zgodnie z treścią art. 53 k.k. mogły mieć wpływ na wymiar kary oraz szczegółowo i przekonująco uzasadnił swoje stanowisko w tym zakresie.

Odnosnie apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.

Sąd Apelacyjny podzielił także pogląd Sądu I instancji w zakresie dotyczącym braku podstaw do orzeczenia wobec oskarżonego J. C. obowiązku naprawienia szkody.

Prawidłowe jest bowiem ustalenie Sądu I instancji, że prawomocnym nakazem zapłaty z dnia 23 stycznia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie sygn. akt VI Nc-e 1862771/14 orzekł o zapłacie od pozwanej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz (...) Sp. z o.o. kwoty 222126,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Tym samym mając na względzie zasadę antykumulacyjną wrażoną w art. 415§1 zd. 2 k.p.k. prawidłowo Sąd ten uznał, że nie jest możliwe uwzględnienie wniosku oskarżyciela posiłkowego o naprawienie szkody.

Skarżący pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego nie zgadzając się ze stanowiskiem Sądu meriti w tym zakresie i formułując zarzuty apelacyjne obraży prawa materialnego tj. art. 46 k.k. oraz obraży prawa procesowego tj. art. 415 §1 k.p.k. przedstawił własną wykładnię wymienionych przepisów.

W pierwszym rzędzie podkreślił prawidłowość złożonego wniosku o odszkodowanie (co do terminu i osoby uprawnionej) co jego zdaniem w sytuacji skazania oskarżonego i zaistnienie szkody – z uwagi na kategorię brzmienia art. 46§1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji Kodeksu karnego dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. – obowiązało Sąd I instancji do orzeczenia środka kompensacyjnego. Po drugie wskazał, że brak tożsamości podmiotowej pomiędzy sprawą cywilną o sygn. akt VI Nc-e 1862771/14 a niniejszym postępowaniem powoduje, że w konsekwencji nie ma zastosowania klauzula antykumulacyjna wrażona w art. 415§1 zd. 2 k.p.k.

Pogląd ten jest błędny. Wielokrotnie orzecznictwo sądowe podkreśla, że zakaz, o którym mowa w art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k., odnosi się do każdego określonego w ustawie wypadku orzekania karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody. Nie ma przy tym znaczenia czy roszczenie zasądzone w postępowaniu cywilnym zostało skutecznie wyegzekwowane.

Skoro zatem w uprzednio prowadzonym postępowaniu roszczenie uwzględniono – uaktualnia się zakaz przewidziany w art. 415§1zd. 2 k.p.k., co gwarantuje zapobieżeniu funkcjonowania w obrocie prawnym kilku tytułów egzekucyjnych, wynikających z dochodzenia tego samego roszczenia w postępowaniu karnym i innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę. (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2017 r., sygn. akt IV KK 111/17).

Wbrew twierdzeniom skarżącego pełnomocnika z uwagi na charakter odpowiedzialności cywilnoprawnej J. C. z racji pełnienia funkcji Prezesa Zarządu w spółce (...) Sp. z o.o. występuje tożsamość podmiotowa roszczenia dochodzonego w trybie art. 46 § 1 k.k. w niniejszej sprawie oraz roszczenia, o którym orzekł Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie sygn. akt VI Nc-e 1862771/1. Powyższe powoduje, że istnieje możliwość wyegzekwowania zasądzonego roszczenia z majątku oskarżonego w oparciu o podstawę z art. 299 § 1 k.s.h. Zatem nakładanie obowiązku z art. 46§1 k.k. nie jest celowe (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2016 r., V KK 323/15, Lex nr 1970396; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt III KK 405/16, Lex nr 2155184; por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2014 r., III KK 429/13, Lex nr 1446451).

W tym stanie rzeczy Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie, o kosztach postępowania odwoławczego rozstrzygając w oparciu o art. 626§1 k.p.k. oraz 633 k.p.k. i art. 634 k.p.k.